Contributed by Daniel Tanuro
zondag, 29 juli 2007 -

De klimaatboef G.W. Bush (inmiddels gemeenzaam "Global Warming Bush" genoemd) doet er alles aan om een nieuw en verregaander klimaatverdrag na Kyoto op een dood spoor te zetten. Tegenover de machtige landen die zonder uitzondering hun eigen belangen laten primeren op het klimaat, is een brede en mondiale mobilisatie meer dan ooit noodzakelijk.

G.W. Bush stelt voor dat de 15 landen die samen verantwoordelijk zijn voor 85 procent van de uitstoot van de broeikasgassen elkaar treffen in de herfst om uiteindelijk tegen einde 2008 tot een akkoord te komen. Dit akkoord zou dan bestaan uit een geheel van nationale plannen die de verschillende landen zouden uitwerken met als doel om hun uitstoot tijdens de periode 2012-2030 onder controle te houden. De 15 zouden eventueel tot een algemene, gemeenschappelijke -zij het niet dwingende- doelstelling kunnen komen over de reductie van de wereldwijde uitstoot van broeikasgassen. Naast andere maatregelen heeft Bush ook voorgesteld dat de 'ontwikkelde' landen kortingen zouden geven op hun propere technologieën, zodat die ook toegankelijk worden voor de andere landen. In ruil daarvoor zouden de ontwikkelingslanden dan hun importbarrières voor dergelijke technologieën moeten verlagen. Bush pretendeert dat zijn plan een 'Bottom-up" plan is, terwijl Kyoto 'top-down' zou zijn. Maar dat is vooral een misleidende manier om duidelijk te maken dat de VS zich niets wil laten opleggen, terwijl het met 5 procent van de bevolking wel goed is voor 25 procent van de wereldwijde uitstoot.

Explosief

De idee voor een wereldwijde en dwingende doelstelling, die bepaald zou worden door wat de klimaatwetenschap voorschrijft, wint terrein, zelfs bij de liberale politieke verantwoordelijken. Des te beter... maar waarom eigenlijk? Ten eerste omdat die verantwoordelijken niet blind kunnen blijven voor de druk van de publieke opinie. Nu en dan moeten ze immers ook de confrontatie met de kiezers aangaan. En vervolgens vrezen ze ook dat de klimaatcrisis tot een echte destabilisering van onze planeet zou leiden en dat de regeringen de rekening zouden gepresenteerd krijgen gezien ze die ramp niet hebben kunnen vermijden. Dat zou immers tot explosieve sociale en politieke situaties kunnen leiden. Tot slot zien ze ook wel dat er in de ontwikkeling van propere technologie heel wat winstkansen schuilen. Het is die cocktail van redenen die ervoor gezorgd heeft dat Angela Merkel positie innam voor een internationaal verdrag met als doel een maximale stijging van de

temperatuur met twee graden celsius ten opzichte van de pré-industriële periode en een reductie van de wereldwijde uitstoot van broeikasgassen met 50 procent tegen 2050.

Dwingende maatregelen

Bush van zijn kant wil niet horen van dwingende doelstellingen gezien die in het voordeel zouden spelen van de belangrijkste concurrenten van de VS. Wie gaat het meeste winst slaan uit een nieuwe markt van propere energie-technologie? Duitsland (met de EU in haar zog) en ook Japan, gezien hun zorg voor een eigen energiebevoorrading en energieonafhankelijkheid geleid heeft tot fikse subsidies aan bedrijven, vooral op het terrein van de zonne- en windenergie. In die context wil Bush in eerste instantie tijd winnen. Tegelijkertijd wordt zijn klimaatpolitiek stilaan gecontesteerd door een belangrijk deel (wie weet een meerderheid) van de heersende klasse in de VS en dat zou de Republikeinen wel eens duur te staan kunnen komen. Dat is de reden waarom Bush zich niet langer tevreden kon stellen met zijn normale houding van 'mister No'. En hoewel zijn manoeuver doorzichtig is, speelt Bush het ook wel handig. Hij trekt immers de grote ontwikkelingslanden als India, China of Brazilië mee in het bad terwijl die natuurlijk net zo goed de handen vrij willen hebben voor een verdere kapitalistische ontwikkeling gebaseerd op de verbranding van fossiele brandstoffen.

Sociale en ecologische bekommernissen

Maar in heel dit schaakspel komen de sociale en ecologische bekommernissen er niet aan te pas, wie ook de hoofdrol speelt. In het geval van Bush is dat zonneklaar. Zijn administratie weet dat de gevolgen zeer zwaar zullen zijn voor de armen in het algemeen, voor de armste landen in het bijzonder en dat honderden miljoenen tot zelfs miljarden mensen erdoor zullen geraakt worden. Bush' politiek is dus cynisch en crimineel. Maar over Merckel, Blair en co kan je eigenlijk hetzelfde zeggen: ook zij willen het klimaat redden via een accentuering van de neoliberale politiek, zoals via een markt van vervuilingsrechten etc. En ook bij de heersende klassen in de grote ontwikkelingslanden merk je datzelfde cynisme op, gezien ze snel onderdak willen vinden in de Ark der rijken en daarvoor bereid zijn hun eigen armen te offeren voor het klimaat.